

* * *

Чернігів чорний мов гора
свічки запалює на чатах
аби було куди вертати
Павлу святому од Петра
поміж осінніх берегів
десниться риза надвечірня
а в небі ведмеді чотири
толочать лапами сніги

* * *

цей ліс чужий – уже його нема
спадає морок на князівські лови
небесні пси і шати гонорові
усе то сутінь – то усе пільма
тріпоче птаство – горнеться дарма
до жовтих крон – мисливцям треба крові
і звірі теплі – звірі вечорові
зникають у шипшинових димах
а там за лісом ген орда іде
везе сніги – підводами гуде –
зі сходу піднімаються могили
минає день – і не минає день
стоїть сама – свого мисливця жде
Велика Осінь – олениця біла

* * *

ладнає січень шатра сиві
небесна квапиться орда
і укриває сріблом гриви
холодна зірка Іордань
сплять ятагани сплять аркани
волхви блукають по слідах
а вранці над степами стане

блаженна зірка Коляда
ще світ не знав такої тиші
ще хто ми в нім і хто нам ми
...то юний Бог уперше вийшов
під чорні іриси зими

ПЛАЧ ОДІССЕЯ

Де та остання лінія зими,
ті голоси, ті марева сиренні?..
О шість мужів, що тужать, не до мене –
до хвилі припадаючи грудьми...
Солоний ангел зводиться з пільми,
його полки і води незліченні.
Понад пільмою крається знамено.
Хто ми йому і хто йому не ми?
О чорна Скільло, скеле навісна!
Для мене будь, ніколи не минай.
Нехай уже не знатиму на світі
ні амфори, ні злого корабля,
аби лише світилася здаля
ця скеля у засніженій блакиті.

